

Zoeken naar de grenzen van de steen

Wanneer Hanneke Mols van Gool (Goirle, 1933) praat bewegen haar handen mee. Het zijn handen die al 65 jaar lang vorm geven aan steen door te voelen, slijpen, polijsten en kerven. Naast grote beelden maakt ze ook penning- objecten. Deze unica zijn vaak in thematische series gemaakt. Tussen verschillende series zit meestal een week of zes. Dat is de broodnodige ‘tussentijd’ die ze gebruikt om, zoals ze het zelf verwoordt, “te scharrelen en te spelen”. Hierbij loopt ze langs de voorraad ruwe stenen in haar tuin en laat kleinere stenen door haar handen gaan, gevolgd door het gedeeltelijk inkerven en polijsten. Dan volgt wegleggen, nadenken en weer oppakken, totdat haar intuïtie haar ingeeft dat ze iets nieuws te pakken heeft.

Hoewel haar penningen soms een gelegenheid of jubileum memoreren, verbeelden ze vaak een visuele herinnering. Licht dat wordt gefilterd door boorgaten in haar penningen zijn een ode aan het bladerdek van bomen in de herfst, en hun afwisseling van volume en leegte. Inspiratie doet de beeldhouwer ook op bij balletvoorstellingen of tijdens haar reizen langs grillige rotskusten en materiële uitingen van oude culturen. Daarnaast ontstaan nieuwe invallen door het ronde of juist puntige, het ruwe of juist gladde oppervlak van moeren, porseleinen isolatoren en bot waarmee ze de steen in haar penningen combineert.

Het werk van Hanneke Mols van Gool kenmerkt zich door technisch vakmanschap en speelsheid. Het belang van het ambacht werd haar bijgebracht op de Jan van Eijck Academie in Maastricht (1952-55). Op de Brera Accademia in Milaan (1955-56) stonden onderzoek en experimenteren met de massa van de steen centraal. Haar kleine beelden en penningen stellen haar in staat om in korte tijd nieuwe vormen en technieken uit te proberen. Dit geeft weer nieuwe impulsen aan haar grote beelden.

Haar favoriete materiaal is diabas, een hard en homogeen vulkanisch gesteente. Door haar grote technische bekwaamheid is de penningmaker in staat hierin zeer dunne lagen te creëren. Als maker zoekt ze constant de grenzen van de steen op. Zo probeert ze de zwaarte uit de steen te halen door deze te laten balanceren op andere materialen of te laten steunen op zijn eigen gewicht. Hierbij streeft ze naar gewichtloosheid en het laten zweven van de steen, een blijvende zoektocht naar licht en lucht in massa.